

Arrest

nr. 225 007 van 19 augustus 2019
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 12 februari 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoeker en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie neemt op 12 februari 2019 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten:

Naam : [S.]

voornaam : [D.]
geboortedatum : [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Albanië

*wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
De beslissing tot verwijdering van 12.02.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord in de gevangenis van Antwerpen op 12.12.2018 en er werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

o 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan,

Er bestaat een risico op onderduiken:

*1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.
Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.*

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Betrokkene werd onder aanhoudingsbevel geplaatst op 08.12.2018 voor diefstal met braak. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Voor deze redenen wordt hem een inreisverbod opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd gehoord op 12.12.2018 in de gevangenis van Antwerpen en verklaart dat hij asiel heeft aangevraagd in België. Uit het administratieve dossier blijkt dat hij asiel heeft aangevraagd in 2015 en dat de procedure werd afgesloten op 31.10.2017 met een bevel om het grondgebied te verlaten.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land Brazilië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd onder aanhoudingsbevel geplaatst op 08.12.2018 voor diefstal met braak. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.2. Verzoeker keert op 23 februari 2019 vrijwillig terug naar zijn land van herkomst, Albanië.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 6.3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

[...]

Art. 74/11 Vreemdelingenwet bepaalt:

Art. 74/11. [1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

[...]

In casu is nog steeds een gerechtelijk onderzoek lopende waarin verzoeker betrokken is.

Verzoeker zal derhalve nog dienen te verschijnen voor de correctionele rechtbank (en eventueel voorafgaandelijk voor de raadkamer voor de regeling van rechtspleging en eventueel buitenvervolginstelling).

Ook de raadkamer geeft in haar beschikking dd. 11.02.19 (minstens impliciet) aan dat verzoeker zich beschikbaar moet houden in het kader van het gerechtelijk onderzoek en dat zijn verbod België te betreden niet geldt wanneer het gerechtelijk onderzoek zulks zou vereisen.

[...]

De bestreden beslissing houdt geen rekening met het gerechtelijk onderzoek, noch met het verdere verloop van de strafprocedure, ni. de behandeling voor de raadkamer (regeling rechtspleging) en correctionele rechtbank.

Dit zijn uiteraard wel relevante omstandigheden waarmee rekening dient gehouden te worden bij het opleggen van een inreisverbod en het bepalen van de duur ervan.

Uit niets blijkt dat hiermee rekening werd gehouden door verwerende partij, zodat een schending van art. 74/11 Vreemdelingenwet iuo. de zorgvuldigheidsplicht iuo. de materiële motiveringsplicht dient te worden aangenomen.

[...]

Het inreisverbod ontzegt aan verzoeker de rechten welke hij ontleent aan art. 6.3. EVRM.

Dit artikel verleent volgende rechten aan degene die vervolgd wordt:

2. Eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, heeft ten minste de volgende rechten :

a) onverwijd, in een taal welke hij verstaat, en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging;

b) te beschikken over voldoende tijd en faciliteiten welke nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging;

c) zichzelf te verdedigen of de bijstand te hebben van een raadsman naar zijn keuze, of, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien het belang van de rechtspraak dit eist;

d) de getuigen à charge te ondervragen of doen ondervragen en het oproepen en de ondervraging van getuigen à décharge te doen geschieden op dezelfde voorwaarden als het geval is met de getuigen à charge;

e) zich kosteloos te doen bijstaan door een tolk, indien hij de taal welke ter zitting wordt gebezigd niet verstaat of niet spreekt.

Verzoeker wordt vervolgd zodat hij het recht heeft zich te verdedigen, al dan niet met bijstand van een advocaat.

Verzoeker wenst zelf aanwezig te zijn op de zitting van de raadkamer (regeling rechtspleging) en correctionele rechtbank, doch ingevolge het inreisverbod wordt hij verhinderd in zijn recht om zich te verdedigen.

Verwerende partij zal mogelijks argumenteren dat verzoeker zich ter zitting kan laten vertegenwoordigen door zijn raadsman.

Het betreffende artikel 6.2 verleent evenwel het duidelijke recht om zichzelf te verdedigen of de bijstand te hebben, hetgeen betekent dat de vervolgte persoon het recht dient te hebben om zelf aanwezig te zijn ter zitting. Art. 6.2. spreekt immers niet over het recht op vertegenwoordiging, doch wel duidelijk over het recht om zichzelf te verdedigen of het recht op bijstand.

Door het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker wordt hem dit recht ontnomen.

Hierdoor kan bijv. ter zitting geen ondervraging gebeuren van verzoeker door de voorzitter van de betreffende correctionele kamer, hetgeen nochtans gebruikelijk is.

Wat er ook van zij, de bestreden beslissing bevat geen enkele overweging terzake de eerbiediging van art. 6 EVRM, terwijl verwerende partij wel op de hoogte is, minstens behoort te zijn van de omstandigheid dat verzoeker nog dient te verschijnen voor de raadkamer en correctionele rechtbank.

Deze vaststelling is voldoende om een schending van art. 6 EVRM te weerhouden. Een eventuele post-factum-argumentatie kan hieraan niet remediëren.”

2.2.1. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde bepalingen, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in de verwijderingsbeslissing van dezelfde datum waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Er wordt – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend – ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig achtte verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. Hij acht een inreisverbod voor een duur van drie jaar in de voorliggende zaak proportioneel, waar verzoeker niet twijfelde om illegaal in België te verblijven en om tijdens zijn verblijf de openbare orde te schaden. Hij motiveert dat verzoeker op 8 december 2018 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor diefstal met braak en dat verzoeker, gelet op de maatschappelijke impact van deze feiten, door zijn gedrag kan worden geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde. Hij stelt nog dat verzoekers verzoek om internationale bescherming negatief werd afgesloten.

De Raad benadrukt dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststelling kan laten meespelen dat verzoeker door zijn gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde. Verweerder beschikt, wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft, zo ook over een ruime discretionaire bevoegdheid.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de redenen waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of in artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Het is niet betwist dat verzoeker in de verwijderingsbeslissing van dezelfde datum geen termijn voor vrijwillig vertrek kreeg toegekend, zodat er grond was om hem een inreisverbod op te leggen. Deze verwijderingsbeslissing is niet in rechte aangevochten voor de Raad.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod verder te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Zoals reeds werd gesteld, heeft verweerder in de bestreden beslissing afzonderlijk geduid waarom hij in de thans voorliggende omstandigheden een inreisverbod voor drie jaar oplegt. Hij acht een inreisverbod voor drie jaar proportioneel waar verzoeker niet twijfelde om illegaal in België te verblijven en tijdens dit verblijf de openbare orde te schaden. Hij motiveerde dat verzoeker, waar hij op 8 december 2018 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor diefstal met braak en gelet op de maatschappelijke impact van deze feiten, door zijn gedrag kan worden geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde. Hij stelt nog dat verzoekers verzoek om internationale bescherming negatief werd afgesloten. Hij wijst op het belang van de immigratiecontrole en van het handhaven van de openbare orde.

Gelet op deze voorziene motivering moet worden aangenomen dat de duur van het inreisverbod werd bepaald rekening houdende met de concrete omstandigheden van het individuele geval. Verweerder heeft middels zijn motivering duidelijk aangegeven dat voor hem het gegeven dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden niet enkel dienstig is waar in een eerdere beslissing reeds werd besloten om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, maar eveneens een rechtvaardiging vormt voor het opleggen van een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar die in zijn situatie mogelijk is. De gegeven motivering reikt verder dan de loutere vaststelling dat verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. De vaststelling dat verzoeker door zijn gedrag moet worden geacht de openbare orde te kunnen schaden kan een verzwarende omstandigheid uitmaken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Verzoeker betwist op zich het motief in de bestreden beslissing niet dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde, en evenmin het gegeven dat deze vaststelling op zich kan rechtvaardigen dat hem een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker zelf ook de beschikking van de raadkamer van 11 februari 2019 voorlegt, waarin staat te lezen dat verzoeker in verdenking werd gesteld voor diefstal met braak,

inklimming of valse sleutels en vereniging van misdadigers, dat het gerechtelijk onderzoek nog lopende is, dat er ernstige aanwijzingen van schuld blijven bestaan, dat de handhaving van de hechtenis nog steeds volstrekt noodzakelijk is voor de openbare veiligheid en dat er nog steeds ernstige redenen blijven bestaan om te zeggen dat verzoeker nieuwe misdaden of wanbedrijven zou plegen, zich aan het optreden van het gerecht zou onttrekken en/of zich zou verstaan met derden. Niettegenstaande de handhaving van de voorlopige hechtenis volstrekt noodzakelijk werd geacht, werd verzoeker voorlopig vrijgesteld mits het betalen van een borgsom en mits onder meer het naleven van een verbod om zich in België op te houden uitgezonderd in het kader van de strafprocedure.

Verzoeker benadrukt het gegeven dat het gerechtelijk onderzoek nog loopt en dat hij nog zal moeten verschijnen voor de correctionele rechtbank, en eventueel voorafgaandelijk voor de raadkamer voor de regeling van de rechtspleging en eventueel buitenvervolginstelling. Hij stelt dat de raadkamer in haar beschikking van 11 februari 2019 stelde dat het verbod om zich in België op te houden niet geldt wanneer zijn aanwezigheid voor dit gerechtelijk onderzoek is vereist, hetgeen volgens hem impliceert dat hij zich beschikbaar moet houden voor het gerechtelijk onderzoek. Hij stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het nog lopende gerechtelijk onderzoek en met het verdere verloop van de strafprocedure, namelijk de behandeling voor de raadkamer en de correctionele rechtbank.

Zoals verweerder correct stelt in zijn nota met opmerkingen, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker er voor koos om vrijwillig terug te keren naar Albanië en een eventueel strafproces in België niet af te wachten. Hij verzocht verweerder zelfs om in zijn hoofd een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod te nemen, om vervolgens de onderzoeksrechter ertoe te bewegen om het bevel tot aanhouding op te heffen onder de voorwaarden dat hij terugkeert naar Albanië met inreisverbod. Zo kan in het schrijven van 14 december 2018 van verzoekers advocaat aan de diensten van verweerder onder meer worden gelezen: *“Indien nog geen bevel en/of inreisverbod zou zijn afgeleverd/opgelegd, kan u dan bereid worden gevonden om hieromtrent spoedig uitsluitel te brengen zodat de repatriëring met bijhorend inreisverbod spoedig zou kunnen worden georganiseerd? De onderzoeksrechter wenst immers over de garantie te beschikken dat cliënt effectief zal worden verwijderd en geen vrijstelling zal volgen.”*

Uit de hierboven vermelde beschikking van de raadkamer van 11 februari 2019 blijkt dat verzoeker – niettegenstaande de handhaving van de voorlopige hechtenis volstrekt noodzakelijk werd geacht – voorlopig werd vrijgesteld mits onder meer het naleven van een verbod om zich in België op te houden uitgezonderd in het kader van het gerechtelijk onderzoek.

Tijdens het horen van verzoeker op 12 december 2018 in het kader van de terugkeerprocedure antwoordde verzoeker verder op de vraag *“Hebt u redenen om terug te keren naar België”* het volgende: *“Nee. Ik wil nooit meer terugkeren”*. Verzoeker gaf dus aan nooit meer te willen terugkeren naar België, om geen enkele reden, en dus ook niet om zich in België in persoon te verdedigen in het kader van een eventuele doorverwijzing naar de correctionele rechtbank voor de hem ten laste gelegde feiten.

Nu verzoeker zelf vroeg om hem een inreisverbod op te leggen en uitdrukkelijk verklaarde om geen enkele reden te willen terugkeren naar België, kan niet worden vastgesteld dat verweerder in de bestreden beslissing nog specifiek diende te motiveren over, of rekening diende te houden met, enige wens of intentie van verzoeker om ondanks het door hem gevraagde inreisverbod voor zijn strafrechtelijke procedure te kunnen terugkeren naar België.

Dit des te meer nu de wetgever in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet reeds in een specifiek rechtsmiddel heeft voorzien waarbij de intrekking of de opschorting van een inreisverbod kan worden gevraagd bij de minister of zijn gemachtigde. Op basis van deze bepaling kan verzoeker, wanneer een persoonlijke verschijning zou zijn vereist of indien hij dit alsnog zou wensen, een dergelijke vraag richten tot het bestuur. Niets verhindert hem een dergelijke vraag te richten tot het bestuur.

De Raad merkt nog het volgende op. Gelet op de beschikking van de raadkamer van 11 februari 2019 blijkt geenszins dat in de huidige stand van zaken verzoekers aanwezigheid in België in het kader van het strafrechtelijk onderzoek nog noodzakelijk wordt geacht. Integendeel werd verzoeker enkel voorlopig in vrijheid gesteld voor zover hij zich zou houden aan een verbod om hier te verblijven met uitzondering voor de strafprocedure. Actueel staat het niet vast dat verzoeker, rekening houdende ook met het gegeven dat hij niet langer verblijft op het grondgebied, voor de raadkamer zal moeten verschijnen in het kader van een doorverwijzing naar de correctionele rechtbank of dat hij zich voor de correctionele rechtbank zal moeten verantwoorden. Dit alles is in de huidige stand van zaken hypothetisch.

Daarenboven kan verzoeker zich wat betreft de strafprocedure laten vertegenwoordigen door zijn advocaat. Hij geeft niet aan dat hij vanuit zijn herkomstland, door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen, niet kan overleggen met zijn advocaat. Uit niets blijkt dat de persoonlijke verschijning van verzoeker noodzakelijk of vereist is. Evenmin blijkt dat zijn advocaat de belangen van verzoeker in de strafprocedure niet naar behoren zou kunnen behartigen.

In de voorliggende omstandigheden, en gelet op hetgeen voorafgaat, kan niet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing ten onrechte geen of onvoldoende rekening is gehouden met het nog lopende strafrechtelijke onderzoek.

Er blijkt niet dat verweerder bij het opleggen van het thans bestreden inreisverbod en het bepalen van de duur ervan, enig concreet gegeven of enige relevante en specifieke omstandigheid ten onrechte niet of onvoldoende in rekening heeft gebracht. Evenmin toont verzoeker aan dat verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat de beoordeling kennelijk onredelijk is. Hij maakt evenmin met concrete gegevens aannemelijk dat verweerder het evenredigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.2.3. Uit het enkele feit dat verweerder de in casu bestreden beslissing nam, kan daarnaast niet worden afgeleid dat verzoeker het recht op een eerlijk proces zoals bepaald in artikel 6 van het EVRM wordt ontzegd.

Het staat allereerst nog niet vast dat een doorverwijzing van verzoeker naar de correctionele rechtbank aan de orde is, of wordt voorzien. Bovendien gaf verzoeker tijdens de uitoefening van het hoorrecht zelf aan dat hij in geen geval wil terugkeren naar België. Hij gaf niet aan te willen terugkeren naar België om zich in persoon te verdedigen in het kader van de strafzaak.

Gelet op de beschikking van de raadkamer van 11 februari 2019 blijkt ook geenszins dat in de huidige stand van zaken verzoekers aanwezigheid in België in het kader van het strafrechtelijk onderzoek nog noodzakelijk wordt geacht. Integendeel werd verzoeker enkel voorlopig in vrijheid gesteld voor zover hij zich zou houden aan een verbod om hier te verblijven met uitzondering voor de strafprocedure.

Verzoeker kan zich wat betreft de strafprocedure laten vertegenwoordigen door een advocaat. Uit niets blijkt dat de persoonlijke verschijning van verzoeker voor de raadkamer of desgevallend de correctionele rechtbank noodzakelijk of vereist is. Evenmin blijkt dat zijn advocaat de belangen van verzoeker in de strafprocedure niet naar behoren zou kunnen behartigen. Verzoeker kan zich bovendien, waar hij thans alsnog aangeeft in persoon zijn verdediging te willen voeren in het kader van een eventueel strafproces, tot verweerder richten met het oog op de afgifte van een vrijgeleide dat hem moet toelaten naar België te komen om proceshandelingen bij te wonen en een eventuele straf te ondergaan. Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet verleent verzoeker de mogelijkheid om de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij zijn recht op een eerlijk proces niet naar behoren zal kunnen uitoefenen. Een schending van artikel 6.3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.4 Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS